

технології ліків. Саме на цій кафедрі професором С.Г. Ковальовим було видано монографію «Технологія лікарських форм і галенових препаратів». Скасував дипломну роботу і замість неї ввів екзаменаційну сесію за профільними дисциплінами. На початку 1931 році Афанасій Дмитрович Станков склав з себе обов'язки директора фармацевтичного інституту і продовжив завідувати кафедрою суспільних наук.

Висновки. Афанасій Дмитрович Станков – видатна людина, яка постійно прагнула до знань. У складний час для фармацевтичної освіти він не кинув напризволяще Харківський хіміко-фармацевтичний інститут, а хоч і за короткий термін максимально, наскільки це було можливо, відновив діяльність інституту. Дослідження життя та діяльності А. Д. Станкова буде нами продовжено.

ТРАГІЧНА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ ОЛЕКСАНДРА НЕВСЬКОГО (НА МІСЦІ СУЧАСНОГО ГУМАНІТАРНОГО КОРПУСУ ТА КОЛЕДЖУ НФАУ)

Северченко Т.С.

Науковий керівник: Хіріна Г.О.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

taisiasevercenko@gmail.com

Вступ. Напередодні відзначення 100-річчя з дня заснування НФаУ ми намагаємося відтворити деякі маловідомі сторінки історії нашого університету. Цікавою темою є історія будівель НФаУ. Але мало кому відомо, що сучасна споруда коледжу та гуманітарного корпусу НФаУ побудована на місці, де колись стояла Олександро-Невська церква. Історичному огляду долі стародавньої церкви присвячена наша робота.

Мета дослідження. Ознайомлення студентів з історією Олександро-Невської церкви, на місці якої зараз розташований коледж та гуманітарний корпус НФаУ, зберегти історичну пам'ять про людей та події, що були з ними пов'язані.

Матеріали та методи. Широке коло відкритих історичних джерел, архівні документи, старі фотографії, біографічний, порівняльно-історичний методи.

Отримані результати. Олександро-Невська церква була розташована на площі між Олександрівським та Верхньоказармовським провулками у передмісті Харкова, на Заїківці. Площу та вулицю назвали на честь церкви –

Олександро-Невською (таку назву носить сьогодні вулиця у районі залізничної станції Левада, на якій знаходиться коледж, гуманітарний корпус та гуртожитки НФаУ). Історія Олександро-Невської церкви на Заїківці сумна та трагічна.

Коли кілька років тому розпочали будівництво гуртожитку №6, на місці котловану були знайдені залишки фундаменту старої церкви. Тоді і виникла ідея встановити долю цієї споруди. Завдяки документам Державного архіву Харківської області, а саме фонду Харківської духовної консисторії, збереглися відомості про храм.

Олександро-Невську церкву було закладено 30 липня 1878 року за проектом архітектора Ф. І. Данілова. Будівництво здійснювалося завдяки участі диякона, пізніше протоієрея Миколи Сокольського та городянам Степана Зиміна та Ємельяна Бондарєва. Незважаючи на те, що церкву закладено 1878 року, будівництво просувалось повільно. Будівництво прискорилося лише після призначення М. Сокольського помічником голови комітету з будівництва церкви. Головним гальмом будівництва була нестача коштів, борг становив 13 500 карбованців. За короткий час Сокольському вдалося зібрати 6700 карбованців. Восени 1881 року будівельні роботи закінчилися, мешканцям Харкова храм сподобався, у своєму листі до єпископа Охтирського Іустина вони просили призначити настоятелем храму тільки М.Сокольського. 26 листопада 1881 р. М.Сокольський був призначений на посаду головного священика храму. 29 листопада церкву 1881 р. церква була освячена.

1884 року було завершено будівництво дзвіниці. Того ж року при церкві було відкрито двокласну церковно-парафіяльну чоловічу школу, якою завідував М.Сокальський, він же безплатно працював в ній законовчителем, у 1902 р. було відкрито ще жіночу школу. У 1912 році в школах навчалось вже 555 хлопчиків і 533 дівчинки. Перший настоятель Олександро-Невського храму помер 8 жовтня 1907 р. та був похований біля церкви.

У 1912 – 1914 рр. було здійснено реконструкцію Олександро-Невської церкви за проектом архітектора В.М. Покровського.

Після революційних подій 1917-1920 рр. Олександро-Невську церкву, як й багато інших храмів нашої країни, спіткала важка доля. Під час реорганізацій та розколу в православній церкві в Харкові у 1920-ті роки Харківська губерньська ліквідаційна комісія неодноразово намагалася розірвати договір з Олександро-Невською церквою, але парафіяни намагалися самотужки відстояти свої права на храм.

У другій половині 1920-х років храм поступово біднів, бракувало коштів на ремонт і облаштування, збіднили і парафіяни. Зазнав переслідувань і священик Олександро-Невської церкви Федір Зосимович Домницький, у квартирі якого був

проведений обшук, про що стає відомо з архівних джерел. Пізніше Ф.Домницького було звинувачено в участі у церковно-монархічній організації і розстріляно 25 травня 1938 року. Документи свідчать, що ще в листопаді 1924 року громада церкви відчайдушно чинила опір спробам закрити храм.

У 1926 році з церкви було знято дзвін і передано з нез'ясованих причин до с. Дячківки. К 1928 року храм ще функціонував, але за деякою інформацією з архівних документів храм було закрито у 1929 – на початку 1930-х років, оскільки, як відомо, саме в цей період компанія із закриття і руйнування церков набула широкого розмаху.

Олександро-Невська церква відновила свою діяльність під час окупації у 1942 р. Після визволення Харкова у серпні 1943 року відновило свою діяльність Харківське єпархіальне управління. Радянською владою був взятий курс на поступове відновлення церковного життя, метою був збір коштів на допомогу фронту. 10 листопада 1944 року була зареєстрована релігійна громада Олександро-Невської церкви. Настоятелем храму став отець Микола Рубинський. За даними на 20 листопада 1944 року з Олександро-Невської церкви до фонду оборони було відраховано 1940 крб.

Трагічно склалося і життя сина протоієрея М.Сокольського Олександра, який також був священиком Олександро-Невського храму. 31 січня 1942 р. він був заарештований Лозівським районним відділом УНКВС по Харківській області. Олександр Сокольському було висунуто звинувачення за ст. 54-10, Ч.2 КК СРСР у тому, що він виступав у церкві з антирадянськими доповідями. Останній протокол допиту священика датовано 1 квітня 1942 року, а 24 квітня Олександр Сокольський у віці 68 років помер у Куп'янській районній лікарні.

Архівні документи 1960-х років містять відомості про те, що в довоєнний період після закриття храму у приміщенні Олександро-Невської церкви були розміщені лабораторії хімічного технікуму. В 1950-ті – на початку 1960-х років державна політика у сфері релігії знов стає більш жорсткою, спрямовується на «знешкодження» впливу релігії на суспільне та приватне життя. Почалася нова хвиля руйнування храмів. В акті комісії, утвореної за зверненнями голови виконкому Червонозаводської райради та директора Харківського хіміко-механічного технікуму до голови Харківського облвиконкому щодо розгляду питання про знищення церкви від 18 серпня 1959 року зазначалось, що стара церква не є пам'яткою архітектури, тому не має культурної цінності, а ділянка землі, яку орендує храм потрібен для будівництва нових приміщень ХХМТ. Тому розпорядженням Харківського облвиконкому від 29 січня 1960 року було прийнято рішення про знос церкви. У розпорядженні зазначалось: «... у зв'язку з реконструкцією міста Харкова вилучити з користування релігійної громади приміщення Олександро-Невської церкви (пл. Олександра Невського) і

розібрати це приміщення. Земельну ділянку, на якій знаходиться церква, передати в розпорядження Харківського хіміко-механічного технікуму для його потреб». Не відома, на жаль, доля могили протоієрея М. Сокольського.

Висновки. Історія Олександро-Невської церкви – одна з багатьох сторінок історії нашого народу. Проте, вона спонукає замислитися над тим, що історія взагалі – це не ілюстрована книга, з якої можна вирвати сторінки, що не до вподоби. Руйнування пам'яток свого минулого – хибний шлях, це руйнування самих себе. В пам'ять про зруйнований Олександро-Невський храм колектив НФаУ прийняв участь у створенні нової церкви св. Валентина на території університету на вулиці Валентинівській, 4. А в холі Фармацевтичного коледжу висить велика фотографія Олександро-Невської церкви.

АНТРОПОЛОГІЯ INSTAGRAM

Синьова Т., Шкурпела О.

Науковий керівник: Артеменко Я.І.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
yaroslava23art@gmail.com

Вступ. Сьогодні ми знаходимось в особливій антропологічній ситуації. З одного боку, ми стикаємось з граничним індивідуалізмом (З. Бауман, У. Бек), з іншого, людина втрачає риси цілісної, унікальної особистості. Можливо тому спостереження за життям іншого стає компенсацією втрати самобутності. Instagram являє собою простір симулякрів – реальності, в якій об'єкти (люди, речі, події) втрачають референтний зв'язок та відсилають спостерігача до сконструйованих образів.

Мета дослідження. Дослідження орієнтовано на аналіз антропологічних аспектів Instagram як комплексного соціального, культурного, психологічного феномену.

Матеріали та методи. Було проведено структурно-функціональний та компаративний аналіз акаунтів Instagram.

Отримані результати. Створення власного акаунту в Instagram спрощує «зустріч» із Іншим, але фактично, подвоює ефект симулятивності. Створення персональної Insta-гіперреальності починається з імені. Вибравши нікнейм, ми надаємо своєму профілю симулятивний ореол: ми конструюємо власне «Я» через виокремлення або гіперболізацію певних аспектів власної ідентичності.

Наступним етапом є вибір основного фото, яке представляє профіль подібно до нікнейму. Обличчя, портрет, відбиває те, ким ми себе бачимо або